

L'exlíder de Radio Futura actua amb l'Original Jazz Orchestra del Taller de Músics de Barcelona

Santiago Auserón es vesteix de 'crooner' davant de la catedral

Mercè05

Pere Pons
BARCELONA

El civisme regnava pels carrers i la gent feia aquella cara de descansat dels que han sortit de casa amb la feina feta. L'àrea de cobertura se situava divendres entre els barris del Gòtic i el Raval.

Aquest providencial encadenament d'optimisme només requeria afinar l'olfacte per no espifiar-la a l'hora de triar la proposta musical que arrodonís una jornada tan esplèndida. El correfoc ja havia cremat l'última espurna mentre a la plaça Sant Jaume començava a sonar el menorquí Cris Juanico amb les seves adaptacions de cançons tradicionals al pop. Convincent i energètic, però menys comunicatiu que els festius La Carrau, que el van rellevar a l'escenari MercèFolk.

Pràcticament de forma simultània, a l'escenari de la rambla del Raval, primer el grup català Relk i després els egipcis Faty Salama farcién de la calidesa de les seves sonoritats subtils un espai idònicament multicultural, però pot-

Santiago Auserón va demostrar saber com encaminar-se cap a sons més jazzístics

ser massa obert perquè es poguessin seguir les actuacions amb l'atenció que requerien.

Cap als camins del jazz

Allà on l'expectació semblava cada vegada més gran era a l'avinguda de la Catedral, on estava anunciada l'estrena d'un espectacle amb l'exlíder de Radio Futura, Santiago Auserón, en col·laboració amb l'Original Jazz Orchestra del Taller de Músics. Tot i que dos quarts de dotze havia estat l'hora convinguda per a l'inici de l'espectacle, en alguns programes s'avançava a les onze, per la qual cosa ben bé mitja hora abans del concert ja estaven plens la part frontal i els laterals amb visibilitat a l'escenari. Potser és cert que la seva car-

ra en solitari no li ha prodiat els èxits de la seva etapa anterior, però convocatòries com la de la nit passada donen fe que Auserón segueix tenint un públic nombrós que sent curiositat per saber què fa de nou. Uns horitzons que el van associar amb el jazz a través de diferents formats. L'escollit per a l'ocasió ha estat un abric de moltes capes, com no pot ésser d'altra manera quan tens tota una senyora orquestra disposada a preparar-te un vestit a mida. En aquest cas, l'orquestra provenia del Taller de Músics, d'on Santiago Auserón va treure la matèria musical per confeccionar el seu magnífic disc *Cantares de vela*. Sabedor que el reclam de la seva participació engrescaria la majoria

dels joves integrants d'aquesta formació, Auserón va acceptar encantat el rept i es va vestir de crooner per cantar davant de la catedral. El noi es feia esperar, però com que tots ja havíem sortit de casa amb la feina feta, tampoc hi havia gaire pressa. Va ser sortir, sabates de punta, boina calada, elegància i ovació de gal·la. La batuta era la d'Enric Palomar, encertat arranador dels temes que passarien per la gola d'Auserón. Entre d'altres, *El canto del gallo*, *Annabel Lee*, *La negra flor* i *Veneno en la piel*. Com calia suposar, el deliri va ser màxim en arribar els temes de Radio Futura, però més enllà del repertori, el més significatiu va ser el bon encaix d'Auserón amb els músics de l'orquestra.

El 'hip-hop' de La Excepción triomfa en la segona jornada del BAM

David Broc
BARCELONA

Són gitanos de Vallecás, parlen amb accent 'cheli' i es posen xandalls sense marca: La Excepción és el grup de 'hip-hop' més divertit de l'Estat.

Divendres, al BAM, no només va protagonitzar la millor actuació de la nit, sinó que a més a més va ser la banda que més públic va congrega de tot el que portem de BAM. Després d'una primera jornada per oblidar, el *hip-hop* va prendre

divendres l'escenari BAM-MTV i va revifar artísticament i popularment. No deixa de ser significatiu que aquest estil, marginat d'esdeveniments i festivals d'aquestes característiques fins fa un parell d'anys, sigui el principal actiu d'alguna de les cites musicals més importants del nostre país.

Divendres, de nou, ball de públic: adolescents una mica èbries i nenes amb els pares es disposaven a agafar lloc a l'escenari Cadena 100 per veure Fran Perea, cantant i actor que, tot veient-lo a televisió i a l'escenari de la Mercè, sembla que no sigui cap de les dues coses. Molt fluixet i sense cap carisma escènic, hauria d'aprofitar el seu particular boom abans que les seves fans creixin i s'adonin que no sap ni cantar ni actuar. Els seus espectadors,

força nombrosos, contrastaven amb els rapers que buscaven ubicació a l'escenari BAM-MTV, mentre de fons les llums de les parades de la fira ens recordaven que això, tot i el BAM, és una festa major.

Saul Williams, poeta, actor i músic nord-americà, va obrir la nit a l'escenari gran per exposar, amb poc menys de mitja entrada, un disc sonor que acompanya amb força un contingut líric d'extrema esquerra que fuig de tòpics i recursos previsibles: en directe potser li manca la intensitat dels discos, però tot i així ell sol, amb un DJ, en té prou per deixar en evidència molts grups de rap, rock o *metal*.

El fenomen La Excepción es fa difícil d'explicar. No publiquen material nou des de fa quasi tres anys, però no paren

de tocar a Barcelona i la gent coreja els seus *hits* com si fossin autèntiques estrelles. Amb l'autenticitat i la modèstia per bandera, aquest trio madrileny té, amb permís de Violadores del Verso, el millor directe del *hip-hop* estatal, i al BAM ho van ratificar. Van sonar contundents, divertits, entranyables, intel·ligents, motivats i crescuts, i la gent s'ho va passar realment bé. Després de la seva exhibició, els catalans Sólo Los Solo ho tenien prou complicat per mantenir la intensitat, però van funcionar millor que al Sólar, i semblen recuperats d'alguns problemes de concentració en directe.

En contraposició a la programació més *hip-hop*, l'escenari BAM-Fòrum optava per un còctel sonor en què van destacar els barcelonins Mishima, ara per ara, un dels grups més acurats, sensibles i emotius que canten en català. El seu directe va tornar a convèncer.

Quimi Portet i Raimundo Amador, junts però sense barrejar-se

J.M. Hernández Ripoll
BARCELONA

La segona nit dels concerts de la Mostra d'Associacions, celebrat dins del marc de les Festes de la Mercè, va reunir divendres a la nit un cartell tutti frutti, apte per als gustos més variats possibles. El gel el van trencar, a les 21.30 h, els Brazzaville de David Brown, un músic nord-americà establert a la ciutat de Barcelona, que hi presentava bona part dels temes del disc recopilatori que ha enregistrat per a la discogràfica catalana Discmedi. Després del so dels Brazzaville, va ser el torn del jove Guillamino, una promesa de la música electrònica catalana, del qual ja parlàvem fa uns dies arran de la seva participació al festival Altaveu celebrat a Sant Boi de Llobregat.

Però després de dues hores de música diversa, els plats forts d'una densa proposta a la plaça Catalunya encara havien d'arribar. S'especulava que dos dels pesos pesants d'aquesta allau de concerts oferts durant la festa major de Barcelona, Quimi Portet i Raimundo Amador, interpretarien un tema junts, com a nexa d'unió de les seves respectives actuacions. Però finalment no va ser així. Els músics català i andalús van compartir cartell en l'atapeïda nit de divendres sense barrejar notes ni cançons. En Quimi Portet va oferir un repertori centrat en els talls que integren el seu últim disc, *La terra és plana*. El seu sentit de l'humor i el seu caràcter *boiteaire* no van ser gaire entesos per la majoria de les 15.000 persones que omplien la plaça de Catalunya als voltants de la mitjanit.

Entre la llauna continua dels venedors ambulants de cervesa, l'exguitarrista d'El Último de la Fila va cedir l'escenari, després de setanta minuts, a Raimundo Amador, tota una bèstia de la guitarra i tot un especialista a fusionar els poderosos ritmes del *blues* amb les aromes flamenques que des de fa un grapat d'anys el caracteritzen.

Raimundo Amador va posar la directa actuant durant una hora i mitja i oferint els temes clàssics del seu repertori elèctric. Però aquí no va acabar la cosa, perquè l'artista, com si volgués recordar aquella Mercè del diluvi que li va impedir actuar al port de Barcelona, va treure la guitarra als camerinos de la plaça Catalunya i es va posar a tocar per a la parròquia d'acreditats fins a dos quarts de tres tocats de la matinada. Un exemple d'energia difícil de superar.